

Λαοδίκεια - Αριθμός Τέσσερα

Αλληλεπικαλυπτόμενες Ιστορίες

Jeff Pippenger

2023-09-01

Η πτυχή την οποία επισήμανα, και την οποία ο Stephen Haskell πιθανότατα δεν διέκρινε, μολονότι την υποστήριξε με την αναγνώρισή του των αληθειών που φέρνουν στο φως αυτό το γεγονός, είναι ότι στην ιστορία του τέλους του αρχαίου Ισραήλ βρίσκει κανείς ταυτοχρόνως την αρχή του σύγχρονου Ισραήλ να επικαλύπτει την ίδια ιστορική περίοδο. Όταν ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα (δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες), το αρχαίο Ισραήλ διήρχετο την εμπειρία της Λαοδίκειας, στο χείλος τού να εξεμένεται από το στόμα του Κυρίου. Ταυτοχρόνως, το σύγχρονο Ισραήλ διήρχετο την εμπειρία της Εφέσου. Η Λαοδίκεια του αρχαίου Ισραήλ διεσκορπίζετο και η Έφεσος του σύγχρονου Ισραήλ συνήγετο μέσα στην ίδια ακριβώς ιστορία.

Και «ναι», αν αναρωτιέστε, γνωρίζω ότι η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη σε εκπλήρωση του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ, η οποία άρχισε με το βάπτισμά Του και έληξε με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου, δεν ήταν κυριολεκτικά δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες· προφητικώς όμως ήταν οπωσδήποτε, διότι προφητικώς ένα έτος ισούται με τριακόσιες εξήντα ημέρες. Τριακόσιες εξήντα ημέρες επί επτά είναι δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες, και «το ακριβές μέσον» εκείνης της προφητικής εβδομάδος είναι ο σταυρός. Προφητικώς ο Χριστός έθεσε τον σταυρό ακριβώς στο μέσον της προφητικής περιόδου των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ημερών, δείχνοντας έτσι ότι οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι θεμελιώνονται και στηρίζονται από τον σταυρό του Χριστού. Δεν είναι τυχαίο ότι όταν η Αδελφή White διδάσκει, όπως πράγματι διδάσκει, ότι αμφότεροι οι ιεροί πίνακες του Αββακούμ —το διάγραμμα του 1843 και το διάγραμμα του 1850— έχουν την προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών ακριβώς στο κέντρο του διαγράμματος, και τα δύο διαγράμματα έχουν τον σταυρό ακριβώς στο κέντρο εκείνης της απεικονίσεως.

«Η Βίβλος περιέχει όλες τις αρχές που χρειάζονται οι άνθρωποι να κατανοήσουν, ώστε να καταστούν κατάλληλοι είτε για την παρούσα ζωή είτε για τη μέλλουσα. Και οι αρχές αυτές μπορούν να γίνουν κατανοητές από όλους. Κανείς που έχει πνεύμα ικανό να εκτιμήσει τη διδασκαλία της δεν μπορεί να διαβάσει έστω και ένα μόνο χωρίο της Βίβλου χωρίς να αποκομίσει από αυτό κάποια ωφέλιμη σκέψη. Αλλά η πολυτιμότερη διδασκαλία της Βίβλου δεν αποκτάται με περιστασιακή ή αποσπασματική μελέτη. Το μεγάλο της σύστημα αλήθειας δεν παρουσιάζεται κατά τρόπον ώστε να γίνεται αντιληπτό από τον βιαστικό ή επιπόλαιο αναγνώστη. Πολλοί από τους θησαυρούς της βρίσκονται πολύ κάτω από την επιφάνεια και μπορούν να αποκτηθούν μόνο με επιμελή έρευνα και αδιάκοπη προσπάθεια. Οι αλήθειες που συνθέτουν το μεγάλο σύνολο πρέπει να αναζητηθούν και να συναχθούν, «ολίγον εδώ, ολίγον εκεί». Ησαΐας 28:10.»

«Όταν έτσι ερευνηθούν και συναχθούν μαζί, θα διαπιστωθεί ότι είναι τελειώς προσαρμοσμένα το ένα προς το άλλο. Κάθε Ευαγγέλιο αποτελεί συμπλήρωμα των άλλων, κάθε προφητεία ερμηνεία μιας άλλης, κάθε αλήθεια ανάπτυξη κάποιας άλλης αλήθειας. Οι τύποι της ιουδαϊκής οικονομίας καθίστανται σαφείς διά του ευαγγελίου. Κάθε αρχή στον λόγο του Θεού έχει τη θέση της, κάθε γεγονός τη σημασία του. Και ο πλήρης οικοδομήματος, ως προς το σχέδιο και την εκτέλεση, μαρτυρεί υπέρ του Δημιουργού του. Ένα τέτοιο οικοδόμημα κανένας νους, παρά μόνον ο νους του Απείρου, δεν θα μπορούσε να συλλάβει ή να διαμορφώσει.»
Education, 123.

Μαζί με την αρχή ότι καθεμία από τις επτά εκκλησίες επαναλαμβάνεται στη Μιλλεριτική ιστορία καθώς και στη δική μας ιστορία, υπάρχει και μία άλλη σημαντική αρχή την οποία αναγνώρισε ο πρώιμος Αντβεντισμός. Η αρχή αυτή καταδεικνύει ότι «εσωτερικές και εξωτερικές» προφητικές γραμμές της ίδιας ιστορίας χρησιμοποιούνται από το Άγιο Πνεύμα για να μεταδώσουν την αλήθεια. Ο Μίλλερ το αναγνώρισε αυτό και το δίδαξε άμεσα. Ορθώς δίδαξε ότι οι επτά σφραγίδες της Αποκαλύψεως παριστούν μία παράλληλη ιστορία προς τις εκκλησίες, αλλά σε εκείνη την παράλληλη απεικόνιση οι σφραγίδες παριστούν μία εξωτερική, ενώ οι εκκλησίες μία εσωτερική αλήθεια της ίδιας ακριβώς ιστορίας. Ο Ουράια Σμιθ επίσης πραγματεύεται αυτή την αρχή και χρησιμοποιεί τις λέξεις «εσωτερική» και «εξωτερική», πράγμα που μου φαίνεται ότι είναι ο καλύτερος τρόπος να εκφραστούν οι δύο παράλληλες γραμμές.

Αί σφραγίδες τίθενται εις την προσοχήν ἡμῶν ἐν τῷ 4ῳ, 5ῳ καὶ 6ῳ κεφαλαίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως. Αἱ σκηναὶ αἱ παρουσιαζόμεναι ὑπὸ ταύτας τὰς σφραγίδας τίθενται εἰς θεάν ἐν τῇ Ἀποκαλύψει 6, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως 8. Προδήλως περιλαμβάνουσι γεγονότα μεθ' ὧν ἡ ἐκκλησία συνδέεται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης τῆς οἰκονομίας μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐνῶ οι επτά εκκλησίες παρουσιάζουν την εσωτερική ιστορία της εκκλησίας, οι επτά σφραγίδες θέτουν υπόψη τα μεγάλα γεγονότα της εξωτερικής της ιστορίας.» Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Θα αρχίσουμε τώρα την εξέτασή μας των επτά εκκλησιών. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι οι δύο πρώτες εκκλησίες και, κατόπιν, η τρίτη και η τέταρτη εκκλησία έχουν μεταξύ τους μια σχέση «αιτίας και αποτελέσματος», η οποία απαιτεί να εξετασθούν από κοινού. Η Σμύρνη είναι η εκκλησία που αντιπροσωπεύει εκείνους που διώκονται από τη Ρώμη, και η Έφεσος ήταν η εκκλησία που μετέφερε το ευαγγέλιο σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Στην Αντιόχεια ήταν που οι μαθητές ονομάστηκαν πρώτα Χριστιανοί. Το όνομα αυτό τους δόθηκε, επειδή ο Χριστός ήταν το κύριο θέμα του κηρύγματός τους, της διδασκαλίας τους και της συνομιλίας τους. Αδιαλείπτως αναδιηγούνταν τα περιστατικά που είχαν συμβεί κατά τις ημέρες της επίγειας διακονίας Του, όταν οι μαθητές Του ευλογούνταν με την προσωπική παρουσία Του. Ακούραστα ενέμεναν στις διδασχές Του και στα θαύματα των θεραπειών Του. Με τρεμάμενα χείλη και δακρυσμένα μάτια μιλούσαν για την αγωνία Του στον κήπο, για την προδοσία, τη δίκη και την εκτέλεσή Του, για τη μακροθυμία και την ταπείνωση με τις οποίες είχε υπομείνει τον εμπαιγμό και τα βασανιστήρια που Του είχαν επιβάλει οι εχθροί Του, και για τη θεϊκή ευσπλαχνία με την οποία είχε προσευχηθεί για εκείνους που Τον καταδίωκαν. Η

ανάστασή Του και η ανάληψή Του, καθώς και το έργο Του στον ουρανό ως Μεσίτη για τον πεπτωκότα άνθρωπο, ήταν θέματα στα οποία χαιρόνταν να εντρυφούν. Δικαίως μπορούσαν οι ειδωλολάτρες να τους αποκαλούν Χριστιανούς, αφού κήρυτταν τον Χριστό και απηύθυναν τις προσευχές τους προς τον Θεό μέσω Αυτού.»

«Ήταν ο Θεός που τους έδωσε το όνομα Χριστιανός. Αυτό είναι βασιλικό όνομα, δοσμένο σε όλους όσους ενώνονται με τον Χριστό. Για το όνομα αυτό έγραψε αργότερα ο Ιάκωβος: “Δεν σας καταδυναστεύουν οι πλούσιοι και δεν σας σέρνουν αυτοί στα δικαστήρια; Δεν βλασημούν αυτοί το καλό εκείνο όνομα με το οποίο ονομάζεσθε;” Ιακώβου 2:6, 7. Και ο Πέτρος διακήρυξε: “Αν δε κάποιος πάσχει ως Χριστιανός, ας μη ντρέπεται, αλλά ας δοξάζει τον Θεό γι’ αυτό.” “Αν ονειδίζεσθε για το όνομα του Χριστού, είσθε μακάριοι, διότι το πνεύμα της δόξης και του Θεού αναπαύεται επάνω σας.” 1 Πέτρου 4:16, 14.» Πράξεις των Αποστόλων, 157.

Η εκκλησία της Εφέσου αντιπροσώπευε την πρώτη Εκκλησία, η οποία ζούσε «ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού», πράγμα που αποτελεί «αιτία» η οποία πάντοτε παράγει ένα «αποτελέσμα».

Και πάντες δὲ οἱ θέλοντες νὰ ζῶσιν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θέλουσι διωχθῆ. 2 Τιμόθεον 3:12.

Η ευσέβεια της εκκλησίας της Εφέσου επέφερε τον διωγμό που αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Σμύρνης. Οι δύο εκκλησίες αντιπροσωπεύουν μια σχέση αιτίου και αποτελέσματος, και το αποτέλεσμα απαιτεί να προηγείται από ένα αίτιο. Ο διωγμός της κρίσεως του νόμου της Κυριακής υποκινείται από μια εκδήλωση εκείνου που η Αδελφή White αποκαλεί «πρωτογενή ευσέβεια». Μια ευσέβεια που έχει καταδειχθεί σε παρελθούσες, ή πρωτόγονες, ιστορίες.

«Παρά την εκτεταμένη παρακμή της πίστεως και της ευσεβείας, υπάρχουν αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού μέσα σε αυτές τις εκκλησίες. Πριν από την τελική επίσκεψη των κρίσεων του Θεού επάνω στη γη, θα υπάρξει ανάμεσα στον λαό του Κυρίου μια τέτοια αναζωπύρωση της πρωταρχικής ευσεβείας, όπως δεν έχει παρατηρηθεί από τους αποστολικούς χρόνους. Το Πνεύμα και η δύναμη του Θεού θα εκχυθούν επάνω στα τέκνα Του. Κατά τον καιρό εκείνο, πολλοί θα αποχωρισθούν από εκείνες τις εκκλησίες στις οποίες η αγάπη προς αυτόν τον κόσμο έχει εκτοπίσει την αγάπη προς τον Θεό και προς τον λόγο Του. Πολλοί, τόσο από τους λειτουργούς όσο και από τον λαό, θα δεχθούν με χαρά εκείνες τις μεγάλες αλήθειες τις οποίες ο Θεός έχει φροντίσει να κηρυχθούν κατά τον παρόντα καιρό, για να ετοιμάσουν έναν λαό για τη δευτέρα έλευση του Κυρίου. Ο εχθρός των ψυχών επιθυμεί να παρεμποδίσει αυτό το έργο· και προτού έλθει ο καιρός για μια τέτοια κίνηση, θα προσπαθήσει να την αποτρέψει εισάγοντας ένα παραχάραγμα. Σε εκείνες τις εκκλησίες τις οποίες μπορεί να φέρει υπό την απατηλή του εξουσία, θα κάνει να φαίνεται ότι εκχύνεται η ιδιαίτερη ευλογία του Θεού· θα εκδηλωθεί εκείνο που θεωρείται μεγάλο θρησκευτικό ενδιαφέρον. Πλήθη θα θριαμβολογούν ότι ο Θεός εργάζεται θαυμαστά υπέρ αυτών, ενώ το έργο θα είναι έργο άλλου πνεύματος. Υπό θρησκευτικό προσωπίο, ο Σατανάς θα επιδιώξει να επεκτείνει την επιρροή του επάνω στον χριστιανικό κόσμο.» The Great Controversy, 464.

Η Μεσονύκτια Κραυγή των «εσχάτων ημερών» είναι η αναζωπύρωση της «αρχέγονης ευσεβείας» που προσδιορίζεται στο απόσπασμα. Πρόκειται για αναζωπύρωση που λαμβάνει χώρα μέσα σε

ένα κίνημα, όχι σε μια εκκλησία. Η ιστορία που η Αδελφή White χρησιμοποιεί για να περιγράψει την αναζωπύρωση είναι η ιστορία των «αποστολικών χρόνων», η οποία αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Εφέσου. Αυτή η αναζωπύρωση θα επιφέρει «διωγμό».

«Πολλοί θα φυλακιστούν, πολλοί θα διαφύγουν για να σώσουν τη ζωή τους από πόλεις και κωμοπόλεις, και πολλοί θα γίνουν μάρτυρες για χάρη του Χριστού, καθώς θα στέκονται προς υπεράσπιση της αλήθειας.» Selected Messages, βιβλίο 3, 397.

Η «επί γης ζωή του Χριστού» στο επόμενο απόσπασμα αντιπροσωπεύει την απαρχή της εκκλησίας της Εφέσου, αλλά επίσης προτυπώνει την ιστορία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού στο τέλος του κόσμου.

«Η κρίσις άπεστράφη εις τὰ ὀπίσω, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἴσταται μακράν· διότι ἡ ἀλήθεια ἔπεσεν ἐν τῇ πλατείᾳ, καὶ ἡ εὐθύτης δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ναί, ἡ ἀλήθεια ἐξέλιπεν· καὶ ὁ ἀποστρεφόμενος ἀπὸ τοῦ κακοῦ γίνεται θήραμα.» Ἡσαΐας 59:14, 15. Τοῦτο ἐπληρώθη εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο πιστὸς εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, παραμερίζων τὰς ἀνθρωπίνους παραδόσεις καὶ ἀπαιτήσεις, αἵτινες εἶχον ὑψωθῆ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν. Ἐξ αἰτίας τούτου ἐμισήθη καὶ ἐδιώχθη. Ἡ ιστορία αὕτη ἐπαναλαμβάνεται.» Christ's Object Lessons, 170.

Η εμπειρία που παριστάνεται από την Έφεσο λαμβάνει χώρα ταυτοχρόνως με την εμπειρία της Λαοδικείας. Οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι ήσαν οι Λαοδικεῖς του αρχαίου Ισραήλ, και ο Χριστός και οι μαθητές Του ήσαν Εφέσιοι του νεωτέρου Ισραήλ. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εισήγαγε την εκκλησία της Εφέσου, και αυτός αντιπροσωπεύει την εκκλησία των «εσχάτων ημερών», η οποία αντιτίθεται από Λαοδικεῖς, οι οποίοι ονομάζουν τους εαυτούς τους Ιουδαίους, αλλά δεν είναι.

«Το ἔργο του Ιωάννη του Βαπτιστή, και το ἔργο εκείνων οι οποίοι κατά τις ἐσχάτες ἡμέρες ἐξέρχονται με το πνεῦμα και τη δύναμη του Ηλίου για να αφυπνίσουν τον λαό ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του, εἶναι ἀπὸ πολλές ἀπόψεις το ἴδιο. Το ἔργο του εἶναι τύπος του ἔργου που πρέπει να γίνει σε αὐτὴ τὴν εποχή. Ο Χριστὸς πρόκειται να ἔλθῃ εκ δευτέρου για να κρίνει τον κόσμον ἐν δικαιοσύνῃ. Οι ἀγγελιοφόροι του Θεοῦ, οι οποίοι φέρουν το τελευταῖο μήνυμα προειδοποιήσεως που πρόκειται να δοθῆ στον κόσμον, οφείλουν να ετοιμάσουν τὴν οδὸ για τὴ δεύτερη ἔλευση του Χριστοῦ, ὅπως ο Ιωάννης ετοίμασε τὴν οδὸ για τὴν πρώτη ἔλευσή Του. Σε αὐτὸ το προπαρασκευαστικὸ ἔργο, “πάσα φάραγξ θέλει ὑψωθῆ, και παν ὄρος και βουνὸς θέλει ταπεινωθῆ· και τα σκολιά θέλουσιν εἰσθαι εἰς ευθείαν, και οι τραχεῖς τόποι εἰς πεδιάδα”· διότι ἡ ιστορία πρόκειται να ἐπαναληφθῆ, και για μία ἀκόμη φορά “ἡ δόξα του Κυρίου θέλει φανερωθῆ, και πάσα σαρξ ὁμοῦ θέλει ἰδεῖ· διότι το στόμα του Κυρίου ἐλάλησε.” Southern Watchman, 21 Μαρτίου, 1905.»

Ἡ Έφεσος εἶναι ἡ «αἰτία» και ἡ Σμύρνη εἶναι τὸ «αποτέλεσμα». Ἡ Πέργαμος και τα Θυάτειρα ἐπίσης ἀντιπροσωπεύουν μια σχέση αἰτίου και αποτελέσματος. Ἡ Πέργαμος εἶναι ἡ εκκλησία του συμβιβασμοῦ, ἡ οποία διέφθειρε τον Χριστιανισμό συνδυάζοντάς τον με τον παγανισμό. Ἡ Χριστιανικὴ εκκλησία ἐξέπεσε ὅταν ἀποδέχθηκε τὴν προϋπόθεση ὅτι ἦταν δυνατόν ἡ εἰδωλολατρία του παγανισμοῦ να συνυπάρχει ἐντὸς των ὁρίων της. Ο αυτοκράτορας Κωνσταντῖνος εἶναι τὸ σύμβολο ἐκείνης της συμβιβαστικῆς ιστορίας, και ο προφητικὸς του ρόλος ἦταν να προκαλέσει τὴν ἀποστασία του ἀληθινοῦ Χριστιανισμοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη του

παπισμού.

Ας μη σας εξαπατήσει κανείς με κανέναν τρόπο· διότι εκείνη η ημέρα δεν θα έλθει, εάν δεν έλθει πρώτα η αποστασία και αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο οποίος αντιτίθεται και υψώνει τον εαυτό του υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή αντικειμένου λατρείας· ώστε, ως Θεός, κάθεται στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Δεν ενθυμείσθε ότι, ενώ ήμουν ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα; Και τώρα γνωρίζετε εκείνο που εμποδίζει, ώστε να αποκαλυφθεί στον καιρό του. Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος που τώρα εμποδίζει θα συνεχίσει να εμποδίζει, έως ότου απομακρυνθεί από τη μέση. Και τότε θα αποκαλυφθεί ο Άνομος, τον οποίο ο Κύριος θα αναλώσει με το πνεύμα του στόματός του και θα καταργήσει με τη λαμπρότητα της παρουσίας του. 2 Θεσσαλονικείς 2:3–8.

Η εκκλησία της Περγάμου ήταν η «αιτία» και τα Θυάτειρα ήταν το «αποτέλεσμα». Ο προφήτης Δανιήλ συχνά παρουσιάζει την ιστορία του παγανισμού καθώς παραχωρεί τη θέση του στον παπισμό, και η αποστασία που προηγήθηκε της εγκαθιδρύσεως του παπισμού, την οποία προσδιόρισε ο Παύλος, εξετάζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Διότι πλοία τοῦ Χιττίμ θέλουσιν ἔλθει ἔναντιόν αὐτοῦ· διὰ τοῦτο θέλει λυπηθῆ, καὶ ἐπιστρέψει, καὶ θέλει ἀγανακτήσει κατὰ τῆς ἁγίας διαθήκης· οὕτως θέλει πράξει· μάλιστα θέλει ἐπιστρέψει, καὶ θέλει συνεννοηθῆ μετὰ τῶν ἐγκαταλειπόντων τὴν ἁγίαν διαθήκην. Καὶ βραχίονες θέλουσι σταθῆ ἐκ μέρους αὐτοῦ, καὶ θέλουσι βεβηλώσει τὸ ἁγιαστήριον τῆς δυνάμεως, καὶ θέλουσι καταργήσει τὴν παντοτινὴν θυσίαν, καὶ θέλουσι θέσει τὸ βδέλυγμα τῆς ἔρημώσεως. Δανιήλ 11:30–31.

Η εκκλησία του συμβιβασμού, η οποία αποστάτησε προτού η παπική εξουσία αποκαλυφθεί μέσα στην ιστορία, παριστάνεται από τον Δανιήλ ως «εκείνους που» εγκατέλειψαν «την αγία διαθήκη». Αφού εγκατέλειψαν τη διαθήκη, τότε ο παπισμός, ο οποίος παριστάνεται από τον Δανιήλ ως «το βδέλυγμα της ερημώσεως», τοποθετήθηκε επάνω στον θρόνο της γης. Η Αδελφή White προσδιορίζει τα τελευταία έξι εδάφια του Δανιήλ ένδεκα όταν δηλώνει ότι η «προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της». Τα τελευταία έξι εδάφια αποτελούν την τελική εκπλήρωση του Δανιήλ ένδεκα, και η ίδια διδάσκει ότι η ιστορία που παριστάνεται από εκείνα τα τελικά εδάφια προτυπώθηκε από το Δανιήλ 11:30–36, το οποίο προσδιορίζει το ιστορικό «αίτιο και αποτέλεσμα» που παριστάνεται από την Πέργαμο και τα Θυάτειρα.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Καιροί θλίψεως βρίσκονται μπροστά μας. Ο κόσμος αναστατώνεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες. Η προφητεία του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει διαδραματισθεί σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.»

«Στον τριακοστό στίχο γίνεται λόγος για μία δύναμη η οποία “verses 30 through thirty-six quoted.”»

«Σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται στα λόγια αυτά θα λάβουν χώρα.»
Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.

Η σχέση αιτίου και αποτελέσματος μεταξύ της Περγάμου και των Θυατείρων, καθώς και η σχέση αιτίου και αποτελέσματος μεταξύ της Εφέσου και της Σμύρνης, επαναλαμβάνονται στις «έσχατες ημέρες». Οι Προτεστάντες των Ηνωμένων Πολιτειών θα συμβιβαστούν με την ειδωλολατρία, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από την Πέργαμο (το κυριότερο σημείο της ειδωλολατρίας είναι η λατρεία του ήλιου), και όταν αποστατήσουν, θα προετοιμαστεί η οδός για τον άνθρωπο της αμαρτίας, ώστε να αποκαλυφθεί και πάλι προφητικώς. Ενώ η αποστασία και η τοποθέτηση του παπισμού επί του θρόνου επαναλαμβάνονται, ο Θεός συγχρόνως θα εγείρει μια εκκλησία, προτυπωμένη από την Έφεσο, για να μεταφέρει το μήνυμα του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως στον κόσμο, και ο διωγμός που αντιπροσωπεύεται από τη Σμύρνη θα επαναληφθεί.

Θα εξετάσω τις τρεις τελευταίες εκκλησίες αφού πρώτα λάβουμε υπόψη την αλήθεια ότι οι τέσσερις πρώτες σφραγίδες της Αποκάλυψης αποτελούν μια εξωτερική γραμμή αλήθειας, η οποία εκτείνεται παράλληλα προς την εσωτερική γραμμή αλήθειας που αντιπροσωπεύεται από τις τέσσερις πρώτες εκκλησίες. Όπως ήδη σημειώθηκε, ο Uriah Smith το διατυπώνει ως εξής:

«Ενώ οι επτά εκκλησίες παρουσιάζουν την εσωτερική ιστορία της εκκλησίας, οι επτά σφραγίδες φέρνουν σε θέα τα μεγάλα γεγονότα της εξωτερικής της ιστορίας». Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Δείξαμε ότι οι πρώτες τέσσερις εκκλησίες αντιπροσωπεύουν δύο σχέσεις «αιτίας και αποτελέσματος», οι οποίες επαναλαμβάνονται στις «έσχατες ημέρες». Με βάση τους πρωτοπόρους του Αντβεντισμού, αλλά, ακόμη σημαντικότερα, με βάση την αυθεντία του Λόγου του Θεού, εκείνες οι τέσσερις εσωτερικές ιστορίες της εκκλησίας θα πρέπει να έχουν μια παράλληλη εξωτερική ιστορία, η οποία αντιπροσωπεύεται από τις πρώτες τέσσερις σφραγίδες. Η πρώτη και η δεύτερη σφραγίδα απηχούν τα ίδια χαρακτηριστικά της Εφέσου και της Σμύρνης, αλλά χρησιμοποιούν έναν λευκό ίππο για να παραστήσουν το έργο της μεταφοράς του Χριστιανισμού στον κόσμο. Αυτός αντιπροσωπεύει το εξωτερικό έργο της εκκλησίας, και η δεύτερη σφραγίδα αντιπροσωπεύει, με έναν κόκκινο ίππο, το λουτρό αίματος της Σμύρνης.

Και εἶδον ὅτε τὸ Ἀρνίον ἤνοιξεν μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτὸν εἶχεν τόξον· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν στέφανος· καὶ ἐξῆλθεν νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ. Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν δευτέραν σφραγίδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος, Ἔρχου καὶ ἴδε. Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός· καὶ εἰς τὸν καθήμενον ἐπ’ αὐτὸν ἐδόθη νὰ λάβῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάζωσι· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν μάχαιρα μεγάλη.
Ἀποκάλυψις 6:1–4.

Ο Ζαχαρίας περιέχει μερικά χωρία που ταυτοποιούν άμεσα τους τέσσερις ίππους οι οποίοι παριστάνονται στις τέσσερις πρώτες σφραγίδες της Αποκαλύψεως. Σε ένα από αυτά τα χωρία, στο δέκατο κεφάλαιο, ο Ζαχαρίας δηλώνει ότι, όταν εκχυθεί η όψιμη βροχή, «το ποίμνιον του Ιούδα», που είναι ο «οἶκος» του Θεού, θα μεταβληθεί σε «τον καλόν αυτού ίππον εν τη μάχη».

Ζητείτε παρά του Κυρίου βροχήν ἐν καιρῷ ὀνίμου βροχῆς· καὶ ὁ Κύριος θέλει κάμει λαμπρὰς νεφέλας, καὶ θέλει δώσει ὄμβρους βροχῆς, εἰς ἕκαστον χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ. Διότι τὰ εἶδωλα ἐλάλησαν ματαιότητα, καὶ οἱ μάντιες εἶδον ψεῦδος, καὶ ἐλάλησαν ἐνύπνια ψευδῆ· παρηγοροῦσι ματαίως· διὰ τοῦτο ἐπορεύθησαν ὡς ποιμνιον, ἐταλαιπωρήθησαν, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ποιμὴν. Ὁ θυμὸς μου ἐξεκαύθη ἐναντίον τῶν ποιμένων, καὶ ἐτιμώρησα τοὺς τράγους· διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐπεσκέφθη τὸ ποιμνιὸν του, τὸν οἶκον Ἰούδα, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὡς τὸν ἔνδοξον ἵππον αὐτοῦ ἐν τῇ μάχῃ. Ζαχαρίας 10:1–3.

Ἡ Ellen White επανειλημμένως επισημαίνει ὅτι ἡ ἐκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή αποτελεί τύπο της ὀψιμης βροχῆς που τώρα εκχέεται. Το ἔργο που ἐγινε για τον κόσμο κατά την Πεντηκοστή παριστάνεται ἀπὸ την εκκλησία της Εφέσου, καὶ ἡ Ἐφεσος προκαλεῖ τον διωγμὸ που παριστάνεται ἀπὸ τὴ Σμύρνη, τὴν ὁποία ὁ Ἰωάννης παρουσιάζει ὡς τὸν «κόκκινον ἵππον» τῆς δευτέρας σφραγίδος. Οἱ πρώτες δύο σφραγίδες πορεύονται παραλλήλως πρὸς τις πρώτες δύο εκκλησίες καὶ απεικονίζουν τις «ἔσχατες ἡμέρες», ὅταν ἡ ὀψιμη βροχὴ εκχέεται.

Το Πνεῦμα τῆς Προφητείας ἐπίσης ἐπιλέγει τόσο τὸ τέλος τῆς τρίτης σφραγίδας ὅσο καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς τετάρτης σφραγίδας, συνδέοντάς τες ἔτσι μεταξύ τους (αἰτία καὶ ἀποτέλεσμα), καὶ, πράττοντας τούτο, τοποθετεῖ τὴν ἱστορία που παριστάνεται ὡς υφιστάμενη κατά τὴν ἐποχὴ τῆς καὶ κατὰ τις «ἔσχατες ἡμέρες».

«Τὸ ἴδιο πνεῦμα διακρίνεται σήμερα, τὸ ὁποῖο παριστάνεται στὴν Ἀποκάλυψη 6:6–8. Ἡ ἱστορία πρόκειται νὰ επαναληφθεῖ. Εκείνο που υπῆρξε θα υπάρξει πάλι». Manuscript Releases, τόμος 9, 7.

Στὴν προσωπικὴ ἱστορία τῆς Ἀδελφῆς White (γραμμμένη τὸ 1898), τὸ πνεῦμα του συμβιβασμοῦ που προετοιμάζει τὴν οδὸ ὥστε ὁ παπισμὸς νὰ ἐνθρονισθεῖ ἐκ νέου ἦταν ἤδη ζωντανὸ καὶ ἀκμαῖο· διότι ἡ ἀποστασία του Προτεσταντισμοῦ, ἡ ὁποία ἀρχισε με τὴν ἀπόρριψη του ἀγγέλματος του πρώτου ἀγγέλου τὴν ἀνοίξη του 1844, εἶχε ἤδη ἀρχίσει (τὸ 1863) νὰ ἐπεκτείνεται ἐπὶ του κέρατος του Προτεσταντικοῦ Ἀντιβεντισμοῦ.

Ὁ συμβιβασμὸς τῆς Περγάμου παριστάνεται ὡς ἓνα «ζεύγος» ζυγῶν στὴν τρίτη σφραγίδα. Δύο ζυγοὶ μέτρησης ἀντιπροσωπεύουν δόλια μέτρηση. Ἡ τρίτη σφραγίδα ὁδηγεῖ στὴν τέταρτη σφραγίδα, ἡ ὁποία παριστάνεται ἀπὸ ἓναν «ὠχρὸ ἵππο» του «θανάτου», ἐκπροσωπώντας ἔτσι τὴ δολοφονία ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὸν παπισμὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Σκοτεινῶν Αἰώνων. Ὁ «Ἄδης» εἶναι ἐκεῖνο που ἀκολουθεῖ τὸν ὠχρὸ ἵππο του παπισμοῦ. Ἡ ἱστορία τῆς τρίτης καὶ τῆς τέταρτης σφραγίδας παραλληλίζει τὴν ἱστορία τῶν εκκλησιῶν τῆς Περγάμου καὶ τῶν Θυατείρων. Ὁ συμβιβασμὸς του Κωνσταντίνου υπῆρξε ἓνα προοδευτικὸ ἔργο· ἔτσι, τὸ πνεῦμα του συμβιβασμοῦ ἦταν ἤδη ἐνεργὸ στὴν προσωπικὴ ἱστορία τῆς Ἀδελφῆς White, ἀκριβῶς ὅπως ἦταν στὸν καιρὸ του Παύλου, ὅταν εἶπε ὅτι τὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται». Ἡ ἀποστασία που προηγεῖται τῆς ἐνθρόνισης του παπισμοῦ εἶναι πάντοτε μιὰ προοδευτικὴ ἱστορία, καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία πρόκειται νὰ επαναληφθεῖ. Εκείνο τὸ ὁποῖο υπῆρξε θα υπάρξει πάλιν».

Καὶ ἤκουσα μίαν φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων νὰ λέγει· Ἐνα μέτρο σίτου δι' ἓνα δηνάριο, καὶ τρία μέτρα κριθῆς δι' ἓνα δηνάριο· καὶ πρόσεχε νὰ μὴ βλάψεις τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον. Καὶ ὅταν ἤνοιξε τὴν τετάρτην σφραγίδα, ἤκουσα τὴν φωνὴν του τετάρτου ζώου νὰ

λέγει· Έρχου και ίδε. Και είδον, και ιδού ίππος ωχρός· και το όνομα εκείνου που εκάθητο επάνω αυτού ήτο Θάνατος, και ο Άδης ηκολούθει μετ' αυτού. Και εδόθη εις αυτούς εξουσία επί το τέταρτον της γης, να θανατώσωσι με ρομφαίαν, και με πείναν, και με θάνατον, και υπό των θηρίων της γης. Αποκάλυψις 6:6–8.

Ο James White εντόπισε μία ακόμη προφητική ανωμαλία στις επτά εκκλησίες και στις επτά σφραγίδες. Διακρίνει μια σκόπιμη διάκριση μεταξύ των πρώτων τεσσάρων εκκλησιών και των τελευταίων τριών εκκλησιών, και κατόπιν, εκ νέου, το ίδιο φαινόμενο στις πρώτες τέσσερις σφραγίδες και στις τελευταίες τρεις σφραγίδες.

«Έχουμε τώρα παρακολουθήσει τις εκκλησίες, τις σφραγίδες και τα θηρία, ή ζώντα όντα, μέχρι του σημείου όπου μπορούν να αντιστοιχισθούν ως καλύπτοντα τις ίδιες χρονικές περιόδους. Οι σφραγίδες είναι επτά σε αριθμό, τα δε θηρία μόνον τέσσερα. Και ίσως είναι καλό εδώ να παρατηρηθεί ότι, κατά το άνοιγμα της πρώτης, δευτέρας, τρίτης και τετάρτης σφραγίδος, ακούγονται το πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο θηρίο να λέγουν: “Έρχου και ιδέ·” αλλά όταν ανοίγονται η πέμπτη, η έκτη και η έβδομη σφραγίδα, δεν ακούγεται καμία τέτοια φωνή. Ούτε οι τρεις τελευταίες εκκλησίες και οι τρεις τελευταίες σφραγίδες αντιστοιχούν, ως καλύπτουσες τις ίδιες χρονικές περιόδους, όπως συμβαίνει με τις τέσσερις πρώτες εκκλησίες και τις τέσσερις πρώτες σφραγίδες. Αλλά, όπως έχουμε δείξει, οι εκκλησίες, οι σφραγίδες και τα θηρία πράγματι συμφωνούν, ως καλύπτοντα τις ίδιες χρονικές περιόδους, επί διάστημα σχεδόν 1800 ετών, έως ότου φθάσουμε σε λίγο περισσότερο από μισό αιώνα πριν από τον παρόντα χρόνο.» James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Ο Ιάκωβος Ουάιτ δεν συμπεριέλαβε το γεγονός ότι το ίδιο πρότυπο υπάρχει και στις σάλπιγγες, αλλά υπάρχει. Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες είναι σάλπιγγες, αλλά οι τελευταίες τρεις σάλπιγγες είναι τρία αλίμονα. Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν την κρίση του Θεού επί της ειδωλολατρικής Ρώμης για τον κυριακάτικο νόμο του Κωνσταντίνου κατά το έτος 321, και τα τρία αλίμονα των σαλπύγγων αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ. Τα δύο πρώτα αλίμονα των σαλπύγγων ήταν κρίσεις εναντίον της παπικής Ρώμης για τον κυριακάτικο νόμο που θέσπισε το 538, και το τρίτο αλίμονο της σάλπιγγας αφορά την κρίση του κυριακάτικου νόμου που πρόκειται να έλθει στο πολύ εγγύς μέλλον.

Ο Τζόζεφ Μπέιτς χρησιμοποιεί την πρωτοπόρο κατανόηση των τριών τελευταίων εκκλησιών ως ενιαίου συμβόλου, για να περιγράψει τρεις σύγχρονες εκκλησίες κατά τη χρονική περίοδο των Μιλλεριτών. Όλη η έμφαση στο απόσπασμα προστέθηκε από τον Μπέιτς.

«“Σε ολόκληρη τη γη, λέγει ο Κύριος· ΔΥΟ ΜΕΡΗ αυτής θα αποκοπούν και θα πεθάνουν· αλλά το ΤΡΙΤΟ θα αφεθεί μέσα σ' αυτήν. Ο Θεός λέγει ότι θα περάσει το ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ μέσα από τη φωτιά και θα τους καθαρίσει. Θα επικαλεσθούν αυτόν, και αυτός θα τους ακούσει. Θα πει: ‘ΕΙΝΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΜΟΥ·’ και εκείνοι θα πουν: Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ.’ Πρώτο μέρος, οι Σάρδεις, η κατ' όνομα εκκλησία ή Βαβυλώνα. Δεύτερο μέρος, η Λαοδικεία, ο κατ' όνομα Αντβεντιστής. Τρίτο μέρος, η Φιλαδέλφεια, η μόνη αληθινή εκκλησία του Θεού επί της γης, διότι αυτοί πρόκειται να μετατεθούν στην πόλη του Θεού. Αποκάλυψη 3:12· Εβραίους 12:22–24. Εν τω ονόματι του Ιησού, σας προτρέπω και πάλι να φύγετε από τους Λαοδικείς, όπως από τα Σόδομα και τα Γόμορρα. Οι διδασκαλίες τους είναι

ψευδείς και απατηλές· και οδηγούν σε πλήρη καταστροφή. Θάνατος! ΘΑΝΑΤΟΣ!!* αιώνιος ΘΑΝΑΤΟΣ!!! είναι στα ίχνη τους. Να θυμάστε τη γυναίκα του Λωτ.” Joseph Bates, Review and Herald, τόμος 1, Νοέμβριος 1850.»

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, οι Σάρδεις ήταν η εκκλησία που είχε όνομα ότι ζει, αλλά ήταν νεκρή.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας στις Σάρδεις γράψε· Αυτά λέγει εκείνος που έχει τα επτά Πνεύματα του Θεού και τους επτά αστέρες· Γνωρίζω τα έργα σου, ότι έχεις όνομα ότι ζεις, και είσαι νεκρός. Αποκάλυψη 3:1.

Ο λαός του Θεού έχει πάντοτε ένα όνομα. Το όνομα κατά την ιστορία από την Έφεσο έως την Πέργαμο ήταν Χριστιανός. Το όνομα κατά τη διάρκεια της παπικής κυριαρχίας ήταν η εκκλησία εν τη ερήμω. Το όνομα από την εισαγωγή του πρωινού αστέρα, του Ιωάννη Ουίκλιφ, ήταν Προτεστάντης. Κατά τον χρόνο του τέλους, το 1798, οι Προτεστάντες είχαν ήδη αρχίσει την επιστροφή τους στη ρωμαϊκή κοινωνία. Εκείνο που τότε χρειαζόταν ήταν μια δοκιμασία που θα φανέρωνε το γεγονός ότι, παρά το ομολογούμενο όνομά τους, δεν ήταν πλέον η εκλεκτή εκκλησία. Την άνοιξη του 1844, έφθασαν στη δοκιμασία που θα φανέρωνε ότι δεν ήταν πλέον η εκκλησία που έφερε το όνομα της διαθήκης του Χριστού. Η ιστορία του Ηλία παρέχει μια πολύ λεπτομερή δεύτερη μαρτυρία αυτού του γεγονότος. Όταν φανέρωσαν τον αληθινό τους χαρακτήρα, ήταν δύσκολο για τους Μιλλεριτές να αναγνωρίσουν αρχικά ότι οι Προτεστάντες είχαν αποδείξει πως είχαν γίνει οι θυγατέρες της Βαβυλώνας. Όμως οι Μιλλεριτές τελικά έπραξαν ακριβώς αυτό, και άρχισαν να καλούν ψυχές έξω από εκείνες τις πεπτωκυίες εκκλησίες, σε εκπλήρωση του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου. Κατόπιν υπήρξε μια διαδικασία δοκιμασίας που θα έκανε τους Μιλλεριτές να φανερώσουν τους δικούς τους χαρακτήρες. Ήσαν Φιλαδελφείς ή Λαοδικείς;

Οι Φιλαδελφείς ακολούθησαν τον Χριστό στα Άγια των Αγίων, και εκείνοι οι Μιλλεριτές που αρνήθηκαν να πράξουν τούτο εκδήλωσαν τον χαρακτήρα των Λαοδικέων. Έτσι, βρίσκουμε τη λογική για την ταύτιση από τον Bates των τριών εκκλησιών ως συγχρόνων της αυτής ιστορίας. Η ιστορία εκείνη εκπληρώθηκε μέσα στην προφητική δομή της παραβολής των δέκα παρθένων, την οποία η Θεόπνευστη μαρτυρία μάς πληροφορεί ότι έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 επίσης απεικονίζει την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, πέντε από τις οποίες ήταν φρόνιμες και πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί μέχρι και στο τελευταίο της γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή στον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου». Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Οι τρεις τελευταίες εκκλησίες αντιπροσωπεύουν εκείνους που βρίσκονται εκτός του Μιλλεριτικού κινήματος ως Σάρδεις, και εκείνοι που βρίσκονται εντός του κινήματος αντιπροσωπεύουν είτε τη Φιλαδέλφεια είτε τη Λαοδικεία. Αυτές οι τρεις εκκλησίες προσδιορίζονται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο 3, ενώ οι τέσσερις πρώτες εκκλησίες βρίσκονται στο κεφάλαιο 2. Επομένως, όταν η

Αδελφή White αναφέρεται στην ιστορία του 3ου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, προσδιορίζει τις ίδιες ακριβώς εκκλησίες που μόλις προσδιόρισε ο Joseph Bates.

«Ω, τι περιγραφή! Πόσοι πολλοί βρίσκονται σε αυτή τη φοβερή κατάσταση. Ικετεύω θερμά κάθε λειτουργό να μελετήσει επιμελώς το τρίτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, διότι σε αυτό απεικονίζεται η κατάσταση των πραγμάτων που υπάρχει στις έσχατες ημέρες. Μελετήστε προσεκτικά κάθε εδάφιο αυτού του κεφαλαίου, διότι μέσω αυτών των λόγων ο Ιησούς σάς μιλά.» Manuscript Releases, τόμος 18, σ. 193.

Οι τρεις σύγχρονες εκκλησίες της Μιλλεριτικής ιστορίας επαναλαμβάνονται στο τέλος του Αντβεντισμού. Ο Joseph Bates προσδιόριζε τις δυναμικές της Μιλλεριτικής περιόδου και ταύτιζε τις Σάρδεις με τις θυγατέρες της Βαβυλώνας, οι οποίες αποτελούσαν το ακροατήριο-στόχο του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου. Απευθυνόταν στον αγώνα μεταξύ του μικρού ποιμνίου που ακολούθησε τον Χριστό στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844 και εκείνων που αρνήθηκαν να εξέλθουν από τα Άγια. Επιδίωκε να καλέσει τους Λαοδικείς να εξέλθουν από το σκότος που είχαν δεχθεί, και τουλάχιστον ένα μέρος της Λαοδικειακής τους τύφλωσης οφειλόταν στο γεγονός ότι ο William Miller είχε λάβει ηγετική θέση στο Λαοδικεϊακό κίνημα. Αυτός είναι ο ίδιος αγώνας που προσδιορίζεται στο μήνυμα προς τη Φιλαδέλφεια.

Ίδου, θέλω κάμει αὐτοὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ, οἵτινες λέγουσιν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδου, θέλω κάμει αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ νὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἐγὼ σὲ ἠγάπησα. Ἀποκάλυψις 3:9.

Μια θρησκευτική κρίση πάντοτε παράγει δύο τάξεις προσκυνητών, όπως συνέβη κατά τη Μεγάλη Απογοήτευση. Ο μανδύας τοῦ Προτεσταντισμοῦ μόλις εἶχε αφαιρεθεῖ ἀπὸ τις Σάρδεις, καθὼς ἐπέστρεψαν στη Ρώμη και ἐπισήμως ἐγίναν θυγατέρα τῆς Ρώμης. Ο μανδύας τότε κρατήθηκε ἀπὸ τον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό, ἀλλὰ μια δοκιμασία θα παρήγε λίγο ἀργότερα δύο τάξεις που ομολογοῦσαν ὅτι εἶναι το μικρό ποιμνιο: ἓνα ἀληθινὸ ποιμνιο και ἓνα παραποιημένο ποιμνιο. Ο Bates ἀντιπροσώπευε το μικρό ποιμνιο που ἀκολούθησε τον Χριστό στα Άγια τῶν Αγίων. Ο αγώνας του ἦταν με Λαοδικεῖς που ομολογοῦσαν ὅτι εἶναι το μικρό ποιμνιο. Ως Φιλαδελφεύς, ο αγώνας τοῦ Bates ἦταν με τη συναγωγή τοῦ Σατανᾶ, μια ομάδα που ομολογοῦσε ὅτι εἶναι λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔλεγε ψεύδη και δεν ἦταν Ἰουδαῖοι.

Όταν η παραβολή εκπληρωθεῖ για τελευταία φορά στο τέλος του Αντβεντισμοῦ, θα υπάρξει ἓνας ἐκλεκτός λαὸς της διαθήκης, ο οποίος παραμερίσθηκε κατὰ τον καιρό του τέλους το 1989, ὅπως ἀκριβῶς παραμερίσθηκε η ἰουδαϊκή ηγεσία κατὰ τη γέννηση του Χριστοῦ, γεγονός που ἀντιπροσωπεύει τον καιρό του τέλους σε ἐκείνη την προφητική ιστορία. Όταν η ιστορία του Χριστοῦ ἐφθασε στη θριαμβευτική εἴσοδο στα Ἱεροσόλυμα, προτυπώθηκε η ιστορία της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου κατὰ την ἐποχή των Μιλλεριτών. Ἡ Ἐμπνευση ἐπανειλημμένως παραλληλίζει το ορόσημο του σταυροῦ με τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844. Ο Ιούδας ἀντιπροσωπεύει τους Λαοδικεῖς στην ιστορία του Χριστοῦ, και οι ἀπόστολοι ἦσαν οι Φιλαδελφεῖς. Ἐπὶ τριάμισι ἔτη μετὰ τον σταυρό, οι Φιλαδελφεῖς, ἀντιπροσωπευόμενοι ἀπὸ τον Bates, ἐπιχείρησαν να καλέσουν τους Λαοδικεῖς να ἐξέλθουν ἀπὸ μια πεπτωκυῖα ἐκκλησία, η οποία ἀντιπροσωπευόταν ἀπὸ τον μαθητὴ Ἰούδα Ἰσκαριώτη.

Το 1989 ο πρώην εκλεκτός λαός της διαθήκης απέρριψε το φως που είχε αποσφραγισθεί και παραμερίστηκε. Όταν έφθασε η πρώτη απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, άρχισε η διαδικασία της δοκιμασίας μεταξύ εκείνων που προηγουμένως είχαν φανεί ότι ανήκαν στο ίδιο κίνημα. Ωστόσο, η μία τάξη είναι Λαοδικειανή και η άλλη τάξη Φιλαδελφική. Ακριβώς όπως ο Ιούδας συνήψε διαθήκη τρεις φορές με το Συνέδριο για να προδώσει τον Χριστό πριν από τον σταυρό, έτσι και οι Λαοδικείς της ιστορίας μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 θα έχουν αποτύχει σε τρεις ευκαιρίες να μετανοήσουν. Κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής θα φανερωθεί, τόσο βέβαια όσο ο Ιούδας που κρεμάστηκε από ένα δέντρο, ότι οι Λαοδικείς είναι χωρισμένοι από τους Φιλαδελφείς. Κατά τον θερισμό είναι που τα ζιζάνια χωρίζονται από το σιτάρι. Προσεγγίζουμε ταχέως εκείνον τον θερισμό.

Αυτές οι αλήθειες αναγνωρίζονται μόνον όταν και εφόσον είμαστε πρόθυμοι να κατανοήσουμε ότι η μόνη βιβλική μεθοδολογία που δύναται να αποκαλύψει και να εδραιώσει την «αλήθεια» είναι ο «ιστορικισμός». Η αληθινή μεθοδολογία δεν είναι ο προτερισμός, ο φουτουρισμός, ο dispensationalism, ο woke-ism, η γραμματική ή ιστορική εξειδίκευση, ούτε οποιαδήποτε παραλλαγή των πολλών σατανικών απομιμήσεων. Υπάρχει μία ευρέως γνωστή φράση που αποδίδεται σε έναν φιλόσοφο του δέκατου εβδόμου αιώνα, ονόματι Jean-Jacques Rousseau, η οποία έχει διατυπωθεί με πολλούς τρόπους, αλλά η ουσία της σκέψεως είναι η εξής: «Η πλάνη έχει πολλές ρίζες, αλλά η αλήθεια έχει μόνο μία». Η «Αλήθεια» είναι το Άλφα και το Ωμέγα, ο Οποίος είναι ως ρίζα εκ ξηράς γης.

«Το ίδιο συμβαίνει και με τη Βίβλο, τον θησαυροφυλάκιο των πλούτων της χάριτός Του. Η δόξα των αληθειών της, που είναι τόσο υψηλές όσο ο ουρανός και περιλαμβάνουν την αιωνιότητα, δεν διακρίνεται. Για τη μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας, ο ίδιος ο Χριστός είναι “ως ρίζα εκ ξηράς γης”, και δεν βλέπουν σ’ Αυτόν “κάλλος ώστε” να “επιθυμήσωσιν αυτόν”. Ησαΐας 53:2. Όταν ο Ιησούς ήταν μεταξύ των ανθρώπων, η αποκάλυψη του Θεού στην ανθρώπινη φύση, οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι Του δήλωσαν: “Σαμαρείτης είσαι συ και δαιμόνιον έχεις”. Ιωάννης 8:48. Ακόμη και οι μαθητές Του ήταν τόσο τυφλωμένοι από τον εγωισμό της καρδιάς τους, ώστε αργούσαν να κατανοήσουν Εκείνον που είχε έλθει για να τους φανερώσει την αγάπη του Πατέρα. Γι’ αυτό ο Ιησούς βιάδιζε μόνος εν μέσω των ανθρώπων. Μόνο στον ουρανό γινόταν πλήρως κατανοητός». Thoughts from the Mount of Blessing, 25.

Οι αλήθειες που διαμοιραζόμαστε επί του παρόντος πρέπει να αναγνωρισθούν μέσα στο πλαίσιο ότι η αύξηση της αλήθειας είναι προοδευτική καθ’ όλη τη διάρκεια της ιστορίας, και, ακόμη σπουδαιότερο, η κατανόησή μας της αλήθειας πρέπει να τοποθετηθεί μέσα στο πλαίσιο του Άλφα και του Ωμέγα, μέσα στο πλαίσιο του Ιησού ο οποίος ταυτίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Η τέταρτη εκκλησία είναι τα Θυάτεια και αντιπροσωπεύει την περίοδο κατά την οποία ο παπισμός εξουσίαζε ως η πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, η οποία είναι η περίοδος κατά την οποία η εκκλησία στην έρημο βρισκόταν σε αιχμαλωσία. Η αιχμαλωσία του πνευματικού Ισραήλ από την πνευματική Βαβυλώνα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη προτυπωνόταν από την αιχμαλωσία του κυριολεκτικού Ισραήλ στη κυριολεκτική Βαβυλώνα επί εβδομήντα έτη.

«Σήμερα η εκκλησία του Θεού είναι ελεύθερη να προωθήσει έως την ολοκλήρωσή του το θείο σχέδιο για τη σωτηρία μιας απολωλότες φυλής. Επί πολλούς αιώνες ο λαός του Θεού υπέφερε υπό περιορισμό των ελευθεριών του. Η κήρυξη του ευαγγελίου στην καθαρότητά του ήταν απαγορευμένη, και οι αυστηρότατες ποινές επιβάλλονταν σε όσους τολμούσαν να παρακούσουν τα προστάγματα των ανθρώπων. Ως αποτέλεσμα, ο μεγάλος ηθικός αμπελώνας του Κυρίου ήταν σχεδόν εντελώς ακαλλιέργητος. Ο λαός στερήθηκε το φως του λόγου του Θεού. Το σκότος της πλάνης και της δεισδαιμονίας απειλούσε να εξαλείψει τη γνώση της αληθινής θρησκείας. Η εκκλησία του Θεού επί της γης βρισκόταν πράγματι σε αιχμαλωσία κατά τη μακρά αυτή περίοδο αδυσώπητου διωγμού, όπως ακριβώς οι υιοί του Ισραήλ κρατήθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας.» Prophets and Kings, 714.

Η αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών στη Βαβυλώνα αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία των Θυατείρων. Η εκκλησία των Θυατείρων είναι το αποτέλεσμα που παρήχθη από την αιτία, η οποία αντιπροσωπεύεται από την Πέργαμο. Η Πέργαμος συμβολίζεται από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, ο οποίος συνδύασε την ειδωλολατρία με τον Χριστιανισμό. Το σύμβολο της ειδωλολατρίας του ήταν η λατρεία του ήλιου. Ο βιβλικός λόγος για τον οποίο ο αρχαίος Ισραήλ οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία κατά τα εβδομήντα έτη των Θυατείρων είναι ότι οι βασιλείς του συνήσαν σχέσεις και συμμαχίες με τα ειδωλολατρικά έθνη που τους περιέβαλλαν, σε άμεση ανταρσία εναντίον του Λόγου του Θεού. Ο Θεός προειδοποιούσε επανειλημμένως τον Ισραήλ να μη συγχρωτίζεται με τα ειδωλολατρικά έθνη που τον περιέβαλλαν. Οι Δέκα Εντολές, αυτό ακριβώς το οποίο ο αρχαίος Ισραήλ όφειλε να διαφυλάττει ως θεματοφύλακας, απαγορεύουν ρητώς τη λατρεία των ειδώλων. Όταν ο Κύριος πέρασε μπροστά από τον Μωυσή στο σπήλαιο του Χωρήβ και αποκάλυψε τον χαρακτήρα Του, συμπεριέλαβε δύο φορές ακριβώς την προειδοποίηση στην οποία αναφερόμαστε.

Και είπε· Ιδού, συνάπτω διαθήκην· ενώπιον παντός του λαού σου θέλω κάμει θαυμάσια, τα οποία δεν έγιναν σε όλη τη γη ούτε σε κανένα έθνος· και όλος ο λαός, ανάμεσα στον οποίο είσαι, θέλει ιδεί το έργο του Κυρίου· διότι φοβερό είναι το πράγμα το οποίο εγώ θέλω κάμει με σένα. Πρόσεχε εσύ εκείνο το οποίο εγώ σε προστάζω σήμερα· ιδού, εγώ εκδιώκω από έμπροσθέν σου τον Αμορραίο και τον Χαναναίο και τον Χετταίο και τον Φερεζαίο και τον Ευαίο και τον Ιεβουσαίο. Πρόσεχε στον εαυτό σου, μήπως συνάψεις διαθήκη με τους κατοίκους της γης όπου υπάγεις, μήπως αυτό γίνει παγίδα στο μέσον σου· αλλά θέλετε καταστρέψει τους βωμούς τους, θα συντρίψει τα αγάλματά τους και θα κατακόψει τα άλση τους· διότι δεν θέλεις προσκυνήσει άλλον θεό· επειδή ο Κύριος, του οποίου το όνομα είναι Ζηλότυπος, είναι Θεός ζηλότυπος· μήπως συνάψεις διαθήκη με τους κατοίκους της γης, και εκείνοι πορνεύσουν ακολουθώντας τους θεούς τους και θυσιάσουν στους θεούς τους, και κάποιος σε καλέσει και φας από τη θυσία του· και λάβεις από τις θυγατέρες τους για τους υιούς σου, και οι θυγατέρες τους πορνεύσουν ακολουθώντας τους θεούς τους και κάμουν τους υιούς σου να πορνεύσουν ακολουθώντας τους θεούς τους. Έξοδος 34:10–16.

Δύο φορές ο Θεός προειδοποίησε τον αρχαίο Ισραήλ μόνο σε αυτό το χωρίο, και υπάρχουν πολλές άλλες βιβλικές μαρτυρίες της εντολής προς τον αρχαίο Ισραήλ να μη συνάπτει καμία διαθήκη με τα ειδωλολατρικά έθνη που τον περιέβαλλαν. Οι συμβιβασμοί εκείνοι άρχισαν με την απόρριψη

του Θεού και της θεοκρατίας Του από τον αρχαίο Ισραήλ. Όταν επιθύμησαν βασιλιά, ο Θεός τους επέτρεψε να έχουν βασιλιά, και από εκείνο το σημείο και έπειτα η πλειονότητα όλων των βασιλέων, και ασφαλώς κάθε βασιλιάς των βόρειων δέκα φυλών, παραγνώρισε εκείνη ακριβώς την εντολή. Η αρχή που απαιτούσε ο Ισραήλ να είναι χωρισμένος και ιδιόρρυθμος από τα ειδωλολατρικά έθνη που τον περιέβαλλαν απορρίφθηκε και καταδείχθηκε μέσω του συμβιβασμού του οποίου αργότερα ο Κωνσταντίνος θα γινόταν σύμβολο. Η Πέργαμος και ο Κωνσταντίνος αντιπροσωπεύουν την ανταρσία των βασιλέων του Ισραήλ, οι οποίοι εισήγαγαν την ειδωλολατρία στην εκκλησία του Θεού. Η αποστασία που άρχισε με τον βασιλιά Σαούλ προεικόνιζε την αποστασία της χριστιανικής εκκλησίας που οδήγησε στην αιχμαλωσία στη πνευματική Βαβυλώνα. Η ιερή ιστορία, αρχίζοντας από τον βασιλιά Σαούλ και εξής έως την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα, συμβολίζεται από την εκκλησία της Περγάμου. Η αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών που ακολούθησε ήταν η εκκλησία των Θυατείρων.

Η Έφεσος αντιπροσωπεύει την εκκλησία που εξέρχεται για να κατακτήσει τη Γη της Επαγγελίας. Η Έφεσος αντιπροσωπεύει την εποχή του Μωσή και την απελευθέρωση του Ισραήλ από τη δουλεία της Αιγύπτου.

«Η Αγία Γραφή έχει συσσωρεύσει και έχει συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες.»
Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Η ιστορία που παριστάνεται με την απελευθέρωση από την Αίγυπτο επαναλαμβάνεται στις έσχατες ημέρες. Επομένως, επαναλήφθηκε επίσης και στη Μιλλεριτική ιστορία. Γι' αυτό η Αδελφή White αναφέρεται επανειλημμένως σε εκείνη την ιστορία για να περιγράψει τη Μιλλεριτική ιστορία. Συσχετίζει τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844 με την απογοήτευση των Εβραίων, καθώς στέκονταν ενώπιον της Ερυθράς Θαλάσσης, ενώ ο στρατός του Φαραώ τούς πλησίαζε από πίσω. Συσχετίζει επίσης την ιστορία της απελευθέρωσης από την Αίγυπτο με τον καιρό του Χριστού· έτσι, η απογοήτευση των μαθητών στον σταυρό προτυπωνόταν από την απογοήτευση στην Ερυθρά Θάλασσα, η οποία επίσης προτύπωνε τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844. Η απογοήτευση του σταυρού αντιπροσώπευε την αρχή της εκκλησίας της Εφέσου. Ο καιρός του Μωσή κατά την αρχή του αρχαίου Ισραήλ παριστάνεται από την εκκλησία της Εφέσου, η οποία επίσης προτύπωνε την αρχή του συγχρόνου Ισραήλ στον καιρό του Χριστού. Και οι δύο ιστορίες παριστάνονται από την εκκλησία της Εφέσου. Οι αλήθειες που προσδιορίζουμε εδώ έχουν συχνά παρουσιαστεί δημοσίως κατά τη διάρκεια των ετών από το Future for America, επομένως απλώς παρέχω μια συνοπτική επισκόπηση.

Στην ιστορία του Χριστού βρίσκουμε την αρχή του λαού της νέας διαθήκης, ο οποίος εγείρεται καθώς ο εκλεκτός λαός της προηγούμενης διαθήκης παραμερίζεται. Η ιστορία του Χριστού είναι το τέλος του αρχαίου Ισραήλ, και στην ιστορία της εξόδου από την Αίγυπτο, κατά την αρχή του αρχαίου Ισραήλ, υπήρχε ένας προηγούμενος εκλεγμένος λαός της διαθήκης, ο οποίος παραμερίστηκε για χάρη ενός νέου λαού της διαθήκης.

Στην ιστορία του Χριστού, ο προγενέστερος εκλεκτός λαός έφθασε στο οριστικό του τέλος το έτος 70 με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Κατά την αρχή, στον καιρό του Μωυσή, ο προγενέστερος εκλεκτός λαός πέθανε στην έρημο μέσα σε μια περίοδο σαράντα ετών, και ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ έγιναν οι εκπρόσωποι του νέου εκλεκτού λαού, ο οποίος ήταν προορισμένος να μεταφέρει το μήνυμα στη Γη της Επαγγελίας, καθώς και οι απόστολοι της χρονικής περιόδου της εκκλησίας της Εφέσου μετέφεραν το ευαγγέλιο στον κόσμο.

Η αρχή και το τέλος του αρχαίου, καθώς και η αρχή του σύγχρονου Ισραήλ, όλα προσδιορίζουν μια μετάβαση από έναν προγενέστερο εκλεκτό λαό προς έναν νέο εκλεκτό λαό. Επάνω στη μαρτυρία δύο ή τριών βεβαιώνεται κάθε πράγμα· και καθεμία από αυτές τις τρεις γραμμές μαρτύρων προσδιορίζει το διαζύγιο του προηγούμενου εκλεκτού λαού, και οι μάρτυρες αυτοί φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, Εκείνου που προσδιορίζει το τέλος από την αρχή. Θα υπάρξει ένας προγενέστερος εκλεκτός λαός που θα παραμερισθεί όταν ο Θεός συνάψει διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο Θεός δεν είναι Θεός συγχύσεως· Αυτός ουδέποτε μεταβάλλεται, και ο λόγος Του ουδέποτε εκπίπτει.

Η απελευθέρωση από την Αίγυπτο και οι θρίαμβοι που επιτέλεσε ο Θεός διά του Ιησού του Ναυή αντιπροσωπεύονται από την εκκλησία της Εφέσου, αλλά η Έφεσος ήταν προορισμένη να χάσει την πρώτη της αγάπη. Όταν ο Ιησούς του Ναυή ετέθη εις ανάπαυσιν, ανέκλυσε άλλη γενεά, σηματοδοτώντας την περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τη Σμύρνα. Το θαυμαστό έργο του Ιησού του Ναυή, να εκκαθαρίσει τη Γη της Επαγγελίας, δεν ολοκληρώθηκε ποτέ πλήρως, διότι ο λαός αυτάρκησε στον εαυτό του και εγκατέλειψε το έργο που είχε δοθεί στον Ιησού του Ναυή. Έχασαν την πρώτη τους αγάπη. Εκείνη η περίοδος συνεχίστηκε έως ότου ο Ισραήλ απέρριψε τον Θεό και ο Σαμουήλ έχρισε βασιλέα τον Σαούλ, εισάγοντας έτσι την εκκλησία της Περγάμου.

Το μήνυμα ήλθε στη Σμύρνη, μια εκκλησία της Μικράς Ασίας, και ομοίως προς τη χριστιανική εκκλησία ως σύνολο, κατά τον δεύτερο και τρίτο αιώνα. Ήταν μια εποχή κατά την οποία ο παγανισμός προέβαινε στην ύστατη προσπάθειά του να διατηρήσει την υπεροχή του στον κόσμο. Ο Χριστιανισμός είχε εξαπλωθεί με θαυμαστή ταχύτητα, έως ότου έγινε γνωστός σε ολόκληρο τον κόσμο. Μερικοί ασπάσθηκαν την πίστη του Χριστού εξαιτίας μεταστροφής της καρδιάς, άλλοι εξαιτίας της ισχύος των επιχειρημάτων που προβάλλονταν, και άλλοι ακόμη, επειδή μπορούσαν να διακρίνουν ότι η υπόθεση του παγανισμού εξέλιπε, και η σκοπιμότητα τούς οδηγούσε προς την πλευρά που υποσχόταν να εξέλθει νικήτρια. Οι συνθήκες αυτές εξασθένησαν την πνευματικότητα της εκκλησίας. Το Πνεύμα της Προφητείας, το οποίο χαρακτήριζε την αποστολική εκκλησία, χάθηκε βαθμηδόν. Πρόκειται για χάρισμα το οποίο οδηγεί την εκκλησία στην οποία έχει εμπιστευθεί στην ενότητα της πίστεως. Όταν δεν υπήρχαν πλέον αληθινοί προφήτες, ψευδείς διδασκαλίες εξαπλώθηκαν ταχέως· η φιλοσοφία των Ελλήνων οδήγησε σε εσφαλμένη ερμηνεία των Γραφών, και η αυτοδικαίωση των αρχαίων Φαρισαίων, την οποία ο Χριστός τόσο συχνά κατεδίκαζε, εμφανίσθηκε και πάλι εν μέσω της εκκλησίας. Κατά τους δύο αιώνες που προηγήθηκαν της βασιλείας του Κωνσταντίνου τέθηκε το θεμέλιο για εκείνα τα κακά που αναπτύχθηκαν πλήρως κατά τους δύο αιώνες που ακολούθησαν. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το μαρτύριο κατέστη δημοφιλές σε πολλά μέρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Όσο παράδοξο και αν αυτό μπορεί να φαίνεται, δεν παύει να είναι αληθές. Ήταν το αποτέλεσμα της σχέσεως που υπήρχε μεταξύ Χριστιανών και

παγανιστών.

«Στον ρωμαϊκό κόσμο, η θρησκεία όλων των εθνών ετιμάτο, οι δε Χριστιανοί δεν ήσαν έθνος, αλλά απλώς αίρεσις μιας καταφρονημένης φυλής. Όταν λοιπόν επέμεναν να καταγγέλλουν τη θρησκεία όλων των τάξεων των ανθρώπων, όταν συνεκροτούντο σε μυστικές συναθροίσεις και απεχωρίζοντο τελείως από τα έθιμα και τις συνήθειες των πλησιεστέρων συγγενών και των στενοτέρων φίλων τους, κατέστησαν αντικείμενα υποψίας και, συχνά, διωγμού εκ μέρους των ειδωολατρικών αρχών. Συχνά προκαλούσαν διωγμό εναντίον τους, ενώ δεν υπήρχε πνεύμα αντιθέσεως στις διάνοιες των αρχόντων. Προς επίρρωσιν αυτού του πνεύματος, η ιστορία παραθέτει τις λεπτομέρειες της εκτελέσεως του Κυπριανού, επισκόπου Καρχηδόνος. Όταν ανεγνώσθη η καταδικαστική του απόφαση, υψώθηκε γενική κραυγή από το ακρόαμενο πλήθος των Χριστιανών, οι οποίοι είπαν: “Θα πεθάνουμε μαζί του.”»

«Το πνεύμα με το οποίο πολλοί ομολογούντες Χριστιανοί αποδέχονταν τον θάνατο, και μάλιστα άσκοπα προκαλούσαν την έχθρα της κυβερνήσεως, πιθανόν συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην έκδοση, το 303 μ.Χ., του διωκτικού διατάγματος από τον αυτοκράτορα Διοκλητιανό και τον βοηθό του, Γαλέριο. Το διάταγμα ήταν καθολικό ως προς το πνεύμα του και εφαρμόστηκε με περισσότερη ή λιγότερη αυστηρότητα επί δέκα έτη». Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Αν και η Σμύρνη είναι μία από τις δύο εκκλησίες που δεν λαμβάνουν καμία επίπληξη από τον Κύριο, η ιστορία μαρτυρεί ότι εκείνοι που μαρτύρησαν κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου αντιπροσωπεύουν ορισμένους των οποίων τα κίνητρα βασιζόνταν σε ανθρώπινες και όχι σε θεϊκές παρορμήσεις. Το βιβλίο των Κριτών αρχίζει επισημαίνοντας τον θάνατο του Ιησού του Ναυή, και υπάρχει ένα εδάφιο που επαναλαμβάνεται δύο φορές στο βιβλίο, το οποίο προσδιορίζει την ιστορία των κριτών. Τη δεύτερη φορά που παρατίθεται το εδάφιο αυτό, αποτελεί το τελευταίο εδάφιο του βιβλίου. Το πρώτο εδάφιο του βιβλίου σηματοδοτεί το τέλος του Ιησού του Ναυή και το τελευταίο εδάφιο συνοψίζει την ιστορία.

Και μετά τον θάνατο του Ιησού συνέβη ώστε οι υιοί Ισραήλ να ερωτήσουν τον Κύριο, λέγοντας: Τις θα αναβεί πρώτος για χάρη μας εναντίον των Χαναανίων, για να πολεμήσει εναντίον τους; ... Κατ' εκείνας τὰς ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε βασιλεὺς ἐν τῷ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ἕκαστος ἔπραττε ἐκεῖνο πού ἦταν ὀρθὸν εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ... Κατ' εκείνας τὰς ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε βασιλεὺς ἐν τῷ Ἰσραήλ· ἕκαστος ἔπραττε ἐκεῖνο πού ἦταν ὀρθὸν εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Κριταὶ 1:1· 17:16· 21:25.

Όπως και στην ιστορία της Σμύρνης, το «εγώ» υπήρξε κυρίαρχο θέμα από την αρχή έως το τέλος. Επειδή δεν είχαν βασιλιά, αποφάσιζαν να πράττουν οτιδήποτε επέλεγαν να πράξουν. Η έλλειψη καθοδήγησης ήταν εκείνο που ο Haskell αναγνώρισε στην ιστορία της Σμύρνης, το οποίο παριστανόταν από την απουσία ενεργού Πνεύματος Προφητείας. Και στις δύο ιστορίες, η έλλειψη καθοδήγησης άνοιξε την θύρα ώστε να λαμβάνονται αποφάσεις βάσει των ιδίων κινήτρων του ανθρώπου. Η Έφεσος αντιπροσωπεύει την απελευθέρωση από την Αίγυπτο. Η ιστορία που καταγράφεται στο βιβλίο των Κριτών αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Σμύρνης. Από τον βασιλιά Σαούλ έως τη βαβυλώνια αιχμαλωσία αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Περγάμου, και η αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία των Θυατείρων.

Σε συμφωνία με το φαινόμενο που προσδιόρισαν οι πρωτοπόροι, υπάρχει μια διαίρεση τεσσάρων και τριών στις εκκλησίες, στις σφραγίδες και στις σάλπιγγες· και οι πρώτες τέσσερις εκκλησίες στην ιστορία του αρχαίου Ισραήλ αρχίζουν με την αιχμαλωσία στην Αίγυπτο και τελειώνουν με τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, διότι το Άλφα και το Ωμέγα προσδιορίζει πάντοτε το τέλος με την αρχή. Οι πρώτες τέσσερις εκκλησίες στην ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ αρχίζουν με την υποταγή των Ιουδαίων στη ρωμαϊκή εξουσία, και οι τέσσερις εκκλησίες τελειώνουν με την υποταγή των πνευματικών Ιουδαίων στην πνευματική Ρώμη επί χίλια διακόσια εξήντα έτη.

Μετά τα Θυάτειρα ακολούθησαν οι Σάρδεις, οι οποίες άρχισαν όταν εξήλθαν από τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία που τυποποιείται από τα Θυάτειρα. Οι Σάρδεις είναι η εκκλησία που είχε όνομα ότι ζει, αλλά δεν ζούσε. Η ομολογία της περί ζωής ήταν ψεύδος. Αξιοσημείωτο είναι ότι, από όλες τις επτά εκκλησίες, η λέξη «Σάρδεις» είναι εκείνη που δεν έχει ορισμό. Έχουν αποδοθεί ορισμοί στις Σάρδεις βάσει του πλαισίου της ιστορίας και των εδαφίων, αλλά δεν υπάρχει ετυμολογικός ορισμός του ονόματος. Έχει όνομα, αλλά δεν έχει.

«Αλλά ο δεύτερος ναός δεν είχε εξισωθεί με τον πρώτο ως προς τη μεγαλοπρέπεια· ούτε είχε αγιασθεί με εκείνα τα ορατά σημεία της θείας παρουσίας που ανήκαν στον πρώτο ναό. Δεν υπήρξε καμία εκδήλωση υπερφυσικής δυνάμεως για να σημαδέψει τα εγκαίνιά του. Δεν φάνηκε νέφος δόξης να γεμίσει το νεοανεγερθέν αγιαστήριο. Καμιά φωτιά από τον ουρανό δεν κατέβηκε για να καταναλώσει τη θυσία επάνω στο θυσιαστήριό του. Η Σεχινά δεν κατοικούσε πλέον ανάμεσα στα χερουβεΐμ στα Άγια των Αγίων· η κιβωτός, το ιλαστήριο και οι πλάκες της μαρτυρίας δεν βρίσκονταν εκεί. Καμιά φωνή δεν ηχούσε από τον ουρανό για να γνωστοποιηθεί στον ιερέα που ζητούσε να μάθει το θέλημα του Ιεχωβά.» The Great Controversy, 24.

Μετά τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία ανοικοδόμησαν την Ιερουσαλήμ και τον ναό. Τότε απέκτησαν και πάλι όνομα, διότι ο Θεός είχε υποσχεθεί να θέσει το όνομά Του στην Ιερουσαλήμ. Αλλά το όνομά Του αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα Του, και η έλλειψη της προσωπικής παρουσίας Του φανέρωνε ότι είχαν το όνομα που αντιπροσώπευε τη ζωή, αλλά στην πραγματικότητα δεν είχαν πλέον την παρουσία που παράγει τη ζωή. Το μόνο που είχαν στην ουσία ήταν ομολογία και προσποίηση.

Η τελευταία φωνή στις Σάρδεις υποσχέθηκε έναν Ηλία, ο οποίος θα ερχόταν πριν από τη μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου. Για τον αρχαίο Ισραήλ, η καταστροφή της Ιερουσαλήμ ήταν η μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου. Για τον λόγο αυτό, η αδελφή White αναφέρεται στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. ως απεικόνιση της μεγάλης και φοβερής ημέρας του Κυρίου, η οποία παριστάνεται ως οι επτά τελευταίες πληγές. Η εκκλησία της Φιλαδελφείας άρχισε με τη φωνή του Ιωάννη του Βαπτιστή, που έκραζε στην έρημο, τυποποιώντας έτσι τη φωνή του William Miller. Οι φωνές του Ιωάννη του Βαπτιστή και του William Miller παρουσίαζαν το μήνυμα της Λαοδικείας σε έναν λαό που πίστευε ότι όλα ήταν καλά, ενώ όλα ήταν εντελώς εσφαλμένα. Τόσο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής όσο και ο William Miller έθεσαν την αξίνη στη ρίζα του δένδρου. Το μήνυμα προς τις Σάρδεις ήταν ότι υπήρχαν «ολίγα ονόματα και εν Σάρδεσι, τα οποία δεν εμόλυναν τα ιμάτιά των· και θέλουσι περιπατήσει μετ' εμού εν λευκοίς, διότι είναι άξιοι». Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο William Miller αντιπροσωπεύουν εκείνους οι οποίοι εξήλθαν από τη

χρονική περίοδο που παριστάνεται από τις Σάρδεις και ήσαν άξιοι να περιπατήσουν με τον Χριστό.

«Χιλιάδες οδηγήθηκαν να ασπασθούν την αλήθεια που κήρυττε ο William Miller, και υπηρέτες του Θεού ανυψώθηκαν με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να διακηρύξουν το μήνυμα. Όπως ο Ιωάννης, ο πρόδρομος του Ιησού, εκείνοι που κήρυτταν αυτό το επίσημο μήνυμα ένιωθαν υποχρεωμένοι να βάλουν την αξίνη στη ρίζα του δένδρου και να καλέσουν τους ανθρώπους να φέρουν καρπούς αντάξιους της μετανοίας. Η μαρτυρία τους ήταν τέτοια ώστε να διεγείρει και να επηρεάσει δυναμικά τις εκκλησίες και να φανερώσει τον πραγματικό τους χαρακτήρα. Και καθώς η επίσημη προειδοποίηση να φύγουν από τη μέλλουσα οργή αντηχούσε, πολλοί από εκείνους που ήταν ενωμένοι με τις εκκλησίες δέχθηκαν το θεραπευτικό μήνυμα· είδαν τις αποστασίες τους και, με πικρά δάκρυα μετανοίας και βαθιά αγωνία ψυχής, ταπεινώθηκαν ενώπιον του Θεού. Και καθώς το Πνεύμα του Θεού αναπαυόταν επάνω τους, βοήθησαν να αντηχήσει η κραυγή: “Φοβήθητε τον Θεόν και δώσατε εις Αυτόν δόξαν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.”» Early Writings, 233.

Οι επτά εκκλησίες της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύουν την ιστορία των αποστόλων έως τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, και οι επτά εκκλησίες αντιπροσωπεύουν επίσης την ιστορία του αρχαίου Ισραήλ από τον προφήτη Μωυσή έως την πρώτη έλευση του Χριστού.

«Οι δοκιμασίες των τέκνων του Ισραήλ και η στάση τους λίγο πριν από την πρώτη έλευση του Χριστού απεικονίζουν τη θέση του λαού του Θεού στην εμπειρία του πριν από τη δεύτερη έλευση του Χριστού.

Οι παγίδες του Σατανά έχουν στηθεί για εμάς εξίσου αληθινά όπως είχαν στηθεί για τα τέκνα του Ισραήλ ακριβώς πριν από την είσοδό τους στη γη Χαναάν. Επαναλαμβάνουμε την ιστορία εκείνου του λαού.

«Η ιστορία τους θα πρέπει να αποτελεί για εμάς μια επίσημη προειδοποίηση. Δεν πρέπει ποτέ να αναμένουμε ότι, όταν ο Κύριος έχει φως για τον λαό Του, ο Σατανάς θα παραμείνει ήρεμος και δεν θα καταβάλει καμία προσπάθεια για να τους εμποδίσει να το λάβουν. Ας προσέξουμε μήπως αρνηθούμε το φως που ο Θεός στέλνει, επειδή δεν έρχεται με τρόπο που να μας ευαρεστεί.... Εάν υπάρχουν κάποιοι που δεν βλέπουν και δεν δέχονται οι ίδιοι το φως, ας μη στέκονται εμπόδιο στον δρόμο των άλλων.»

«Ἐπικαλοῦμαι σήμερον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὡς μάρτυρας ἐναντίον σας, ὅτι ἔθεσα ἐνώπιόν σας τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν· διὰ τοῦτο ἐκλέξατε τὴν ζωὴν, ἵνα ζήσετε καὶ σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου· ἵνα ἀγαπᾶς Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ ἵνα ὑπακούῃς εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἵνα προσκολλᾶσαι εἰς αὐτόν· διότι αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ μακρότης τῶν ἡμερῶν σου· ἵνα κατοικῆς ἐν τῇ γῇ, τὴν ὁποίαν ὤμοσε Κύριος πρὸς τοὺς πατέρας σου, πρὸς τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ, καὶ τὸν Ἰακώβ, ὅτι θὰ δώσῃ εἰς αὐτούς.»

«Αυτό το άσμα δεν ήταν ιστορικό, αλλά προφητικό. Ενώ εξιστορούσε τις θαυμαστές ενέργειες του Θεού προς τον λαό Του στο παρελθόν, ταυτόχρονα προεικόνιζε τα μεγάλα γεγονότα του μέλλοντος, την τελική νίκη των πιστών, όταν ο Χριστός θα έλθει για δεύτερη φορά με δύναμη και δόξα.

«Ο απόστολος Παύλος δηλώνει σαφώς ότι η εμπειρία των Ισραηλιτών στις περιπλανήσεις τους έχει καταγραφεί προς όφελος εκείνων που ζουν σε αυτήν την εποχή του κόσμου, εκείνων επάνω στους οποίους έχουν φθάσει τα τέλη του κόσμου. Δεν θεωρούμε ότι οι κίνδυνόι μας είναι καθόλου μικρότεροι από εκείνους των Εβραίων, αλλά μεγαλύτεροι.» *Healthful Living*, 280, 281.

Η απελευθέρωση από την Αίγυπτο αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Εφέσου, και το σύμβολο της εκκλησίας της Εφέσου μέσα σε εκείνη την ιστορία ήταν ο Ιησούς του Ναυή. Αφού εκείνοι τους οποίους ο Θεός έβγαλε από την Αίγυπτο απέτυχαν σε δέκα διαδοχικές δοκιμασίες, ο Κύριος αφαίρεσε τη διαθήκη από τους στασιαστές και την έδωσε στον Ιησού του Ναυή και στον Χάλεβ.

Εἰπέ πρὸς αὐτούς, Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, καθώς ἐλάλησατε εἰς τὰ ὄτα μου, οὕτως θέλω πράξει εἰς ὑμᾶς· τὰ πτώματά σας θέλουσι πεσεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ· καὶ πάντες οἱ ἀριθμηθέντες ἐξ ὑμῶν, κατὰ τὸν ὄλον ἀριθμὸν ὑμῶν, ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ ἐπάνω, οἵτινες ἐγογγύσατε κατ' ἐμοῦ, βεβαίως δὲν θέλετε εἰσελθεῖ εἰς τὴν γῆν, περὶ τῆς ὁποίας ὤμοσα νὰ κατοικήσω ὑμᾶς ἐν αὐτῇ, εἰμὶ Χάλεβ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεφονῆ καὶ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ναυή. Αριθμοί 14:28–30.

Η αδελφή White επισημαίνει ότι ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ αντιπροσωπεύουν εκείνους «επάνω στους οποίους έφθασαν τα τέλη των αιώνων», οι οποίοι «συνάπτουν διαθήκη με τον Θεό διά θυσίας».

«Πρὸς νοθεσίαν ἡμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔφθασαν τὰ τέλη τῶν αἰώνων, καταγράφηκε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Πόσο συχνὰ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ σήμερα ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐμπειρία τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ! Πόσο συχνὰ γογγύζει καὶ παραπονεῖται! Πόσο συχνὰ ὑποχωρεῖ ὅταν ὁ Κύριος τὸν προστάζει νὰ προχωρήσει! Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Θεοῦ ὑποφέρει ἐξαιτίας τῆς ἐλλείψεως ἀνδρῶν ὅπως ὁ Χάλεβ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή, ἀνδρῶν πιστότητος καὶ ἀκλόνητης ἐμπιστοσύνης. Ὁ Θεὸς καλεῖ ἀνθρώπους οἵτινες θὰ δοθοῦν σ' Αὐτόν, ὥστε νὰ ἐμποτισθοῦν μὲ τὸ Πνεῦμά Του. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπαιτεῖ ἁγιασμένους, αὐταπαρνητικούς ἀνθρώπους, ἀνθρώπους οἵτινες θὰ ἐξέλθουν ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, βαστάζοντας τὸν ὄνειδισμόν. Ἄς εἶναι ἰσχυροὶ, ἀνδρεῖοι ἄνδρες, κατάλληλοι διὰ ἄξια ἐγχειρήματα, καὶ ἄς συνάψουν διαθήκη μὲ τὸν Θεὸ διὰ θυσίας.» *Review and Herald*, 20 Μαΐου 1902.

Η διαθήκη που ανανεώνεται, όπως απεικονίζεται από την ανανέωση της διαθήκης με τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ, είναι η διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και το μεγάλο πλήθος. Ανανεώνεται αφότου ο αρχικός λαός της διαθήκης, ο εκλεκτός, διαζευχθεί από τον Θεό και καταδικασθεί να πεθάνει στην έρημο. Η διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες πραγματοποιείται μέσα στην ίδια ακριβώς ιστορία κατά την οποία ένας προγενέστερος εκλεκτός λαός απορρίπτεται.

Ἐφεσος σημαίνει «ἐπιθυμητή», καὶ τὸ ἔργον ποὺ ἐπιτελέσθηκε τόσο ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκκλησία ἦταν «ἐπιθυμητό». Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὀδήγησε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἐξῆλθε νικῶν. Ἡ πρώτη σφραγίδα παραλληλίζεται μὲ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου καὶ ἀπεικονίζεται μὲ ἓναν λευκὸ ἵππο ποὺ ἐξέρχεται νικῶν. Τοῦτο ἴσχυε τόσο γιὰ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐκκλησία. Ἡ πρώτη σφραγίδα παραλληλίζεται μὲ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου τόσο στὸν ἀρχαῖο ὅσο καὶ στὸν σύγχρονο Ἰσραὴλ.

Η Σμύρνα προέρχεται από τη λέξη «σμύρνα», η οποία είναι έλαιο που χρησιμοποιούνταν για την ταρίχευση των νεκρών. Η δεύτερη σφραγίδα παριστάνεται από έναν κόκκινο ίππο, στον οποίο δόθηκε «μάχαιρα μεγάλη» και «εξουσία» να αφαιρέσει την «ειρήνην εκ της γης», πράγμα που σήμαινε ότι οι άνθρωποι σε εκείνη την ιστορία θα «σφάξωσιν αλλήλους». Η δεύτερη σφραγίδα πορεύεται παραλλήλως προς την εκκλησία της Σμύρνης και αντιπροσωπεύει την εξουσία που δόθηκε στους εχθρούς του Θεού, επιτρέποντάς τους να υπερσχύσουν και να θανατώσουν τον λαό του Θεού. Αυτό εκπληρώθηκε στην περίοδο που ακολούθησε την αποστολική εκκλησία, καθώς και στην ιστορία των Κριτών. Και στις δύο ιστορίες ο Θεός επέτρεψε σε δυνάμεις εκτός του λαού Του να επιφέρουν πόλεμο και θάνατο επάνω στον λαό Του. Στην αποστολική εκκλησία, εκείνος ο πόλεμος υποκινήθηκε από την απόρριψη της θρησκείας του Χριστού, η οποία, κατά την προηγούμενη περίοδο της Εφέσου, είχε σταθεί ανίκητη καθώς μετέφερε το ευαγγέλιο στον κόσμο. Το κίνητρο των εχθρών του λαού του Θεού κατά την περίοδο των Κριτών βασιζόταν στην προηγούμενη περίοδο της Εφέσου, όπου ο Θεός επέδειξε τη δύναμή Του επάνω στην Αίγυπτο και στα έθνη που ακολούθησαν, τα οποία ο Ιησούς του Ναυή είχε χρησιμοποιηθεί για να κατακτήσει. Η δεύτερη σφραγίδα πορεύεται παραλλήλως προς την εκκλησία της Σμύρνης τόσο στο αρχαίο όσο και στο σύγχρονο Ισραήλ.

Η Πέργαμος σημαίνει «οχυρωμένη ακρόπολη», αντιπροσωπεύοντας έτσι το κάστρο ενός βασιλιά. Η τρίτη σφραγίδα εκτυλίσσεται παράλληλα προς την Πέργαμο και αντιπροσωπεύει την ιστορία κατά την οποία η ανθρώπινη κρίση ασκείται από τους βασιλείς της γης σε αντιπαράθεση προς την κρίση του Θεού. Έτσι, η μέτρηση, ή η κρίση, η οποία παριστάνεται από τις «δύο» ζυγαριές που ζυγίζουν τον «σίτον», το «κριθάρι», το «έλαιον» και τον «οίνον», προσδιορίζει τη βασιλική ανθρώπινη εξουσία, η οποία είναι πάντοτε ελαττωματική σε σχέση με την κρίση του Θεού. Να θυμάστε ότι μια τίμια μέτρηση ή μια τίμια ζύγιση δεν απαιτεί δύο ζυγαριές. Οι δύο ζυγαριές αντιπροσωπεύουν άνιση κρίση.

Το «κριθάρι» είναι σύμβολο της προσφοράς της «απαρχής» της εορτής του Πάσχα· το «σιτάρι» είναι σύμβολο της προσφοράς των «δύο κινητών άρτων» της εορτής της Πεντηκοστής. Το «έλαιον» είναι σύμβολο του Αγίου Πνεύματος και ο «οίνος» είναι σύμβολο της διδασχίας. Η Πέργαμος στον καιρό του αρχαίου Ισραήλ είναι η περίοδος των συμβιβαζόμενων βασιλέων του Ισραήλ, οι οποίοι επέφεραν κρίση επί του συστήματος λατρείας του Θεού, το οποίο παριστάνεται από την περίοδο από το Πάσχα έως την Πεντηκοστή. Οι αλήθειες του λόγου του Θεού παριστάνονται από τον «οίνο» και το «έλαιον». Τόσο στον αρχαίο όσο και στον σύγχρονο Ισραήλ, η εκκλησία της Περγάμου είναι η περίοδος κατά την οποία ο Σατανάς επιχειρεί να επιτύχει εκείνο που δεν μπόρεσε να επιτύχει μέσω της εκχύσεως αίματος στην ιστορία που παριστάνεται από τη Σμύρνη. Στην Πέργαμο ο Σατανάς επιχειρήσει να καταστρέψει τον λαό του Θεού και την αλήθεια του Θεού μέσω συμβιβασμού, όχι μέσω εκχύσεως αίματος, όπως παριστάνεται στη Σμύρνη. Ο συμβιβασμός των βασιλέων του αρχαίου Ισραήλ προτυπώνει τον συμβιβασμό του Κωνσταντίνου στον σύγχρονο Ισραήλ.

Θυάτειρα σημαίνει «θυσία συντριβής» και αναφέρεται στο πνεύμα του μαρτυρίου που ο Θεός παρέχει στον λαό Του, ο οποίος θανατώνεται για το όνομά Του. Η θυσία της συντριβής αντιπροσωπεύει την προθυμία να υπηρετεί κανείς τον Χριστό υπό σκληρές περιστάσεις, όπως

εκπροσωπείται από τον Δανιήλ, τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδένεγο κατά την αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών· και επίσης αντιπροσωπεύει τη θυσία των Βαλδένσιων, των Ουγενότων και άλλων, οι οποίοι βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν, συκοφαντήθηκαν και θανατώθηκαν από την παπική εξουσία κατά τη διάρκεια της ιστορίας των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών. Η τέταρτη σφραγίδα εκτείνεται παραλλήλως προς την εκκλησία των Θυατείρων και αντιπροσωπεύει τον διωγμό από την αρχαία Βαβυλώνα εναντίον του αρχαίου Ισραήλ και τον διωγμό από τη σύγχρονη Βαβυλώνα εναντίον του σύγχρονου Ισραήλ. Η ιστορία και των δύο αιχμαλωσιών απαιτήσε πρώτα μια αποστασία από την αλήθεια, την οποία επέφεραν οι βασιλείς του Ισραήλ και ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Και οι δύο προετοίμασαν την οδό για μια περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τα Θυάτειρα.

Οι Σάρδεις δεν έχουν κανένα νόημα που να συμφωνεί με το ότι ομολογούν ένα όνομα, αλλά η ομολογία είναι ψευδής. Η παρουσία της Σεχινά ουδέποτε φανερώθηκε στον δεύτερο ναό. Η παρουσία του Χριστού ουδέποτε φανερώθηκε στην ιστορία των Σάρδεων. Η μεταρρύθμιση των Σκοτεινών Αιώνων υπήρξε κατ' ουσίαν μια σειρά από ένα βήμα προς τα εμπρός και δύο προς τα πίσω. Το έργο που η ιστορία των Σάρδεων όφειλε να επιτελέσει κατά την Προτεσταντική Μεταρρύθμιση ουδέποτε ολοκληρώθηκε.

Η Φιλαδέλφεια σημαίνει αδελφική αγάπη, και είναι αδύνατο να αγαπάς τον αδελφό σου, εάν δεν αγαπάς πρώτα τον Θεό.

Εάν τις είπη, Αγαπώ τον Θεόν, και μισή τον αδελφόν αυτού, είναι ψεύστης· διότι όστις δεν αγαπά τον αδελφόν αυτού, τον οποίον είδε, πώς δύναται να αγαπά τον Θεόν, τον οποίον δεν είδε; Και ταύτην την εντολήν έχομεν απ' αυτού, ώστε όστις αγαπά τον Θεόν να αγαπά και τον αδελφόν αυτού. 1 Ιωάννου 4:20, 21.

Η Φιλαδέλφεια αντιπροσωπεύει την εκκλησία που αγαπά τον Θεό, και γι' αυτόν τον λόγο δεν διατυπώνεται εναντίον της Φιλαδέλφειας καμία καταδίκη ή έλεγχος.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ Ἅγιος, ὁ Ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει, καὶ κλείων, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει· ἐξεύρω τὰ ἔργα σου· ἰδοὺ, ἔθεσα ἐνώπιόν σου θύραν ἠνεωγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ κλείσῃ αὐτήν· διότι ἔχεις μικρὰν δύναμιν, καὶ ἐτήρησας τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἠρνήθης τὸ ὄνομά μου. Ἴδοὺ, θέλω κάμει τοὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ, οἵτινες λέγουσιν ἑαυτοὺς ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ, θέλω κάμει αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ νὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἐγὼ σε ἠγάπησα. Ἐπειδὴ ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξαι ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ, ἥτις μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ πάσης τῆς οἰκουμένης, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἴδοὺ, ἔρχομαι ταχέως· κράτει ἐκεῖνο τὸ ὄποῖον ἔχεις, διὰ νὰ μὴ λάβῃ μηδεὶς τὸν στέφανόν σου. Ὅστις νικᾷ, θέλω κάμει αὐτὸν στυλὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ δὲν θέλει ἐξέλθει πλέον ἔξω· καὶ θέλω γράψαι ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, ἥτις καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου· καὶ τὸ νέον μου ὄνομα. Ἀποκάλυψις 3:7–12.

Στη Φιλαδέλφεια δίδεται «το κλειδί του Δαβίδ», και στη φιλαδελφική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ τους δόθηκε ο Υιός του Δαβίδ, πράγμα που αντιπροσωπεύει, μεταξύ άλλων, την προφητική αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, του πρώτου και του εσχάτου. Το κλειδί αυτό αντιπροσωπεύει τη μεθοδολογία του «ιστορικισμού». Κατά την περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τη φιλαδελφική εκκλησία στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, το ίδιο το Πρόσωπο που είναι ο Συγγραφέας της βιβλικής προφητείας ήταν το κλειδί. Κατά την περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τη φιλαδελφική εκκλησία στη μιλλεριτική ιστορία, το κλειδί δόθηκε στον William Miller. Σε αυτές τις δύο ιστορίες ο Χριστός είχε να κάνει με Ιουδαίους που νόμιζαν ότι ήταν υιοί του Αβραάμ, αλλά δεν ήταν. Ο Miller είχε να κάνει με Προτεστάντες που νόμιζαν ότι ήταν πνευματικοί Ιουδαίοι, αλλά δεν ήταν.

Ὁ ἔχων οὖς, ἀς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Ἀποκάλυψις 3:13.

Η Λαοδικαία σημαίνει λαός κρινόμενος, και οι Λαοδικαίοι, δηλαδή οι Ιουδαίοι της περιόδου του Χριστού, κρίθηκαν τελικώς το 70 μ.Χ., κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Η τελική κρίση του αποστατημένου Προτεσταντισμού λαμβάνει χώρα κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, αλλά συνάντησαν την κρίση τους όταν απέρριψαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου την άνοιξη του 1844, και τότε κηρύχθηκαν θεϊκώς ως οι θυγατέρες της Βαβυλώνας. Αυτοί οι πεσόντες Προτεστάντες προτυπώνουν τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό κατά τις έσχατες ημέρες της διερευνητικής κρίσεως.

Έχουμε τώρα, ουσιαστικά, εξετάσει διάφορους τρόπους με τους οποίους οι επτά εκκλησίες της Αποκάλυψης μπορούν ορθώς να νοηθούν ως προφητικά σύμβολα και, κατόπιν, να εφαρμοσθούν προφητικώς. Πρέπει όμως να νοηθούν και να εφαρμοσθούν μέσα στο πλαίσιο των προφητικών κανόνων «που μας έχουν δοθεί από την υψίστη αυθεντία».

Το μήνυμα προς τις επτά εκκλησίες ήταν μηνύματα που δόθηκαν στις επτά εκκλησίες οι οποίες υπήρχαν όταν ο Ιωάννης κατέγραψε τα μηνύματα. Τα μηνύματα προς τις επτά εκκλησίες παρέχουν διδασκαλία και προειδοποίηση για όλες τις εκκλησίες σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Τα μηνύματα προς τις επτά εκκλησίες παρέχουν διδασκαλία και προειδοποίηση για τους μεμονωμένους χριστιανούς σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Οι επτά εκκλησίες αντιπροσωπεύουν την ιστορία του Χριστιανισμού από την εποχή των αποστόλων έως το τέλος του κόσμου. Οι επτά εκκλησίες αντιπροσωπεύουν την ιστορία του αρχαίου Ισραήλ από την εποχή του Μωυσή έως την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. Οι επτά εκκλησίες μπορούν να αναγνωρισθούν και να εφαρμοσθούν με τον προσδιορισμό της διάκρισης μεταξύ των πρώτων τεσσάρων εκκλησιών και των τελευταίων τριών εκκλησιών.

Από τις έξι διαφορετικές προφητικές εφαρμογές που προσδιορίζουμε, οι ίδιες εφαρμογές αντιπροσωπεύονται στις επτά σφραγίδες.

Θα εξετάσουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.